

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODJEL

ODLUKA

O DOPUSTIVOSTI

Aplikacija br. 40451/06
Heiko PREHN
protiv Njemačke

Evropski sud za ljudska prava (Peti Odjel), na sjednici vijeća od 24. avgusta 2010. godine, u sastavu :

Peer Lorenzen, *Predsjednik,*

Renate Jaeger,

Karel Jungwiert,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Ganna Yudkivska, *sudije,*

i Claudia Westerdiek, *Registrar Odjela,*

Obzirom na gore navedenu aplikaciju podnijetu 4. oktobra 2006.godine,

Nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Aplikant, g. Heiko Prehn, je Nijemac rođen 1962. godine i trenutno se nalazi u preventivnom pritvoru berlinskom zatvoru Tegel. Pred Sudom ga je zastupao g. C. Tümmler, advokat iz Berlina.

A. Okolnosti slučaja

Činjenice predmeta, kako ih je dostavio aplikant, mogu se sumirati na sljedeći način.

1. Pozadina predmeta

Dana 12. septembra 1996. godine Regionalni sud Berlin je osudio aplikanta zbog počinjena dva krivična djela silovanja. Osuđen je na 10 godina zatvora i naloženo je njegovo preventivno pritvaranje (član 66. Krivičnog zakonika, vidi niže naznačeno Relevantno domaće pravo).

Dana 13. aprila 2005. godine, aplikant je od Regionalnog suda Berlin tražio obustavu izvršenja ostatka kazne, koju bi u cjelosti odslužio sa danom 12.marta 2006. godine, kao i uslovni preventivni pritvor.

Aplikanta je prvobitno zastupao branilac K.-B. Podneskom od 17. januara 2006. godine zahtijevao je da mu Regionalni sud Berlin postavi za branioca g. B., koji praksu obavlja u Bremenu, kako bi ga ovaj zastupao u postupku, navodeći da K.B. nije kvalifikovan u pogledu predmeta postupka, dok je branilac B. specijaliziran za izvršenje kazni i seksualna krivična djela..

Dana 16. februara 2006. godine, predsjedavajući sudija Regionalnog suda Berlin je odbio zahtjev, navodeći da je aplikanta već zastupao branilac i da nema razloga za postavljanje branioca koji ne obavlja praksu na području nadležnosti tog suda.

Dana 21. februara 2006.godine, predsjedavajući sudija Regionalnog suda Berlin je obavijestio aplikanta da se branilac K.-B. povukao iz predmeta, te da mu taj sud namjerava postaviti g. K za branioca, koji je specijaliziran za krivično pravo i praksu obavlja u Berlinu (član 140. stav 2. Zakonika o krivičnom postupku, analogno primijenjen, vidi niže navedeno Relevantno domaće pravo). Aplikant je pozvan da navede osnov ukoliko se protivi tom postavljanju, ili da za branioca po službenoj dužnosti predloži drugog advokata sa praksom u Berlinu ili da odredi novog branioca.

Podneskom od 20. februara 2006. godine, branilac B. je dostavio punomoć za odbranu i tražio je uvid u spise predmeta, te da ga se postavi za branioca po službenoj dužnosti, jer aplikant prijave nema dovoljno novčanih sredstava da si obezbijedi branioca.

Po prijemu tog podneska, predsjedavajući sudija Regionalnog suda je dopisom od 23. februara 2006. godine od advokata B. tražio izjašnjenje da li ovaj namjerava da postupa kao imenovani branilac, jer bi sud u suprotnom slučaju postavio advokata iz Berlina. Nadalje, taj sudija je odbio zahtjev advokata B.za uvid u spise predmeta, jer nije bio uvjeren da će spisi predmeta biti dostupni za pretres zakazan za 13. mart 2006. godine, ukoliko bi ih poslao u Bremen, a nakon što ih vještak vrati sudu.

Odlukom od istog datuma, predsjedavajući sudija Regionalnog suda je odbio najnoviji zahtjev podnosioca prijave da mu se advokat B. postavi za

branioca. Sudija je našao da ne postoji ništa što bi ukazivalo na nastanak čvrstog odnosa povjerenja između ove dvojice, koje bi opravdalo postavljanje advokata B., bez obzira na nastanak dodatnih troškova.

Dana 28. februara 2006. godine, ne primivši prigovor advokata B., predsjedavajući sudija Regionalnog suda Berlin je postavio advokata K. za branioca aplikanta.

Dana 7. marta 2006. godine, u izjašnjenju na žalbu aplikanta protiv odluke od 23. februara 2006. godine, Javni tužilac je iznio stanovište da je žalba aplikanta osnovana, pa da je trebalo da mu Regionalni sud postavi advokata B. za branioca, kako je ovaj i tražio. Javni tužilac je smatrao da u predmetima u kojima pritvorenik, kao u ovom slučaju, predlaže da mu se postavi branilac koji ispunjava uslove profesije i koji je sposoban da obezbijedi odgovarajuće vođenje postupka, sud mora imenovati branioca kojeg je branjenik izabrao. Ovo se jednako primjenjuje u slučajevima u kojima je branjenik izabrao branioca koji ne obavlja praksu na teritoriji odnosnog suda. Preispitujući suprotstavljene interese, najbliži preovlađujućem je interes branjenika da ga brani onaj branilac kome naročito vjeruje. Udaljenost između Berlina i Bremena, uzimajući u obzir dobru saobraćajnu povezanost i moderna sredstva komunikacije, ne ugrožava stručnu odbranu i sprovođenje postupka.

Dana 13. marta 2006. godine, Apelacioni sud Berlin je kao neosnovanu odbio žalbu aplikanta protiv rješenja Regionalnog suda Berlin, od 23. februara 2006. godine, kojim je odbijen zahtjev za imenovanje branioca koji ne obavlja praksu na teritoriji tog suda.

Taj sud se saglasio sa stanovištem Javnog tužioca da aplikant mora imati branioca u tom postupku analognom primjenom odredbe člana 140. stav 2. Zakonika o krivičnom postupku, jer je postupak kompleksan, što je rješenje o preventivnom pritvoru podnosioca prijave od značaja, te što se aplikant ne može sam braniti na pretresu na kome je potrebno ispitati nalaz vještaka u pogledu aplikanta.

Međutim, suprotno od Javnog tužioca, Apelacioni sud je smatrao da Regionalni sud nije bio dužan da aplikantu postavi advokata B., koji ne obavlja praksu na teritoriji tog suda.

Postavljanje branioca u ličnosti koju navodi pritvorenik, kao pravilo, zahtijeva da je predložio advokata koji obavlja praksu na teritoriji nadležnosti suda (član 142. stav 1. Zakonika o krivičnom postupku; vidi niže naznačeno Relevantno domaće pravo). Ovo pravilo je primjenjivo jer je blizina branioca prema sudu od suštinskog značaja za preduzimanje odgovarajuće odbrane.

Ona olakšava sprovođenje postupka i komunikaciju branioca sa njegovim pritvorenim klijentom-za koga moderni metodi komunikacije ne stvaraju nikakvu razliku-a i sa ostalim strankama u postupku. Nepostojanje te blizine je bio značajan osnov da se ne postavi branilac koga je aplikant izabrao, u smislu odredbe člana 142. stav 1. Zakonika o krivičnom

postupku. Advokat B. živi na udaljenosti većoj od 100 km od suda i zatvora gdje je aplikant pritvoren.

Apelacioni sud je dalje našao da spoljašnji branilac može biti imenovan samo u izuzetnim slučajevima, u kojima postoji naročit odnos povjerenja između njega i pritvorenika. Međutim ovdje se to nije pokazalo i aplikant je propustio da potkrijepi postojanje čvrstog odnosa povjerenja između njega i advokata B. Aplikant nije nikada lično sreo advokata B. a ovaj ga nikada ranije nije branio. Činjenica da je advokat B. tražio uvid u spise nije dovoljna za dokazivanje takvog odnosa povjerenja. Takođe, ništa nije pokazivalo da je advokat B. iskusniji u predmetima izvršenja od advokata K., koji je aplikantu postavljen za branioca.

2. Postupak

a. Postupak pred Regionalnim sudom

Dana 4. aprila 2006. godine, predsjedavajući sudija Regionalnog suda Berlin odbio je novi lični zahtjev aplikanta od 24. marta 2006. godine, za postavljanje branioca B. u predmetu izvršenja kazne. Pozivajući se na član 140. stav 2. Zakonika o krivičnom postupku, analognom primjenom, sud je našao da je aplikantu već bio postavljen branilac K. u tom postupku i da nema osnova za postavljanje drugog branioca.

b. Postupak pred Apelacionim sudom

Dana 18. maja 2006. godine, odbijajući žalbu aplikanta, Apelacioni sud Berlin je potvrdio razloge Regionalnog suda Berlin.

Apelacioni sud Berlin se nije saglasio sa stanovištem aplikanta da ga branilac nije zastupao u skladu sa zahtjevima pravičnog suđenja. Dalje, odbacio je stanovište branioca B. da je postavljanje branioca K. bilo arbitrarno obzirom šta je predmet postupka- preventivni pritvor aplikanta.

Apelacioni sud je bez odlaganja potvrdio svoje razloge koje je iznio u odluci od 13. marta 2006. godine (vidi gore), kojima je konačnom odlukom već odbio zahtjev aplikanta za postavljanje branioca B. Ove razlozi se takođe imaju primijeniti, ukoliko bi se sada smatralo da je aplikant tražio postavljanje branioca B. u užem smislu, tj. samo u cilju podnošenja žalbe protiv odluke donijete povodom njegovog protivljenja pristrasnosti suda. Uzimajući u obzir kompleksnost postupka, aplikantu je bio postavljen branilac K. za cijeli postupak preventivnog pritvora. Pošto je konačnom odlukom od 13. marta 2006. godine Apelacioni sud odbio zahtjev aplikanta za postavljanje branioca B., to je neprihvatljiv novi zahtjev aplikanta za postavljanje branioca B. za cijeli postupak ili za njegov dio.

c. Postupak pred Federalnim Ustavnim sudom

Dana 5. juna 2006. godine, aplikant je Federalnom Ustavnom sudu podnio ustavnu žalbu protiv odluke Apelacionog suda Berlin, od 18. maja

2006. godine. Žalio se na propust da mu se postavi branilac B. po njegovom izboru, te je naveo da mu je to onemogućilo efektivnu odbranu i dovelo ga do produženja pritvora nakon 12. marta 2006. godine, kada je već izdržao cijelu kaznu.

Dana 27. juna 2006. godine, Federalni Ustavni sud je odbio da razmatra ustavnu žalbu aplikanta, jer nije imala mogućnost uspjeha (spis broj 2 BvR 1203/06).

Federalni Ustavni sud ponavlja da pravo branjenika na pravičan postupak, u cilju osiguranja jednakosti pravnih sredstava, uključuje pravo da ga brani branilac po vlastitom izboru. Prema tome, ukoliko zahtjevi iz člana 140. Zakonika o krivičnom postupku nisu ispunjeni, branjeniku treba postaviti branioca kome on vjeruje, osim ako postoje važni razlozi da se tako ne postupi. Međutim, branjenik ne može zahtijevati da ga u svakom slučaju zastupa branilac koga je on predložio.

Federalni Ustavni sud je našao da je nametnuta odluka Apelacionog suda Berlin, od 18. maja 2006. godine u skladu sa tim ustavnim zahtjevima. U detaljno obrazloženoj odluci od 13. marta 2006. godine, na koju se nametnuta odluka poziva, Apelacioni sud navodi da advokata koji ne obavlja praksu na području nadležnosti suda, sud može postaviti ako postoji poseban odnos povjerenja između njaga i aplikanta. Za Apelacioni sud nije bilo arbitrarnosti u odbijanju postavljanja advokata koji ne obavlja praksu na području mjesne nadležnosti suda, kako je to predložio aplikant, jer prema okolnostima slučaja nije bilo očigledno, niti je aplikant obrazložio da postoji poseban odnos povjerenja između njega i tog advokata.

3. Dalji razvoj događaja

Dana 18. septembra 2006. godine, uzimajući u obzir izvještaj angažovanog vještaka psihijatra, Regionalni sud je naredio da se aplikant smjesti u preventivni pritvor, na osnovu odredbe člana 67. (c) stav 1. Krivičnog zakonika (vidi niže- Relevantno domaće pravo).

B. Relevantno domaće pravo

Član 140. Zakonika o krivičnom postupku propisuje okolnosti u kojima okrivljeni mora imati branioca. U smislu odredbe stava 2. člana 140., predsjedavajući sudija će na zahtjev ili *ex officio* postaviti branioca, ukoliko je stručna pomoć branioca neophodna obzirom na ozbiljnost krivičnog djela ili obzirom na činjeničnu ili pravnu složenost postupka, ili ako je očigledno da se okrivljeni ne može sam braniti. Potonja odredba se analogno primjenjuje, naročito, na postupak kontrole prema odredbi člana 67 (c) stav 1. Zakonika o krivičnom postupku, prije izdržane kazne, o pitanju da li je izvršenje preventivnog pritvora neophodno u pogledu cilja zaštite javnosti od opasnog izvršioca krivičnog djela (vidi član 66. Krivičnog Zakonika) ili će biti uslovljen..

Član 142. stav 1. Zakonika o krivičnom postupku, u tekstu važećem u predmetno vrijeme, propisivao je da branioca koji se postavlja odabire predsjedavajući sudija, ukoliko je to moguće iz grupe advokata koji zastupaju pred sudom iz okvira nadležnosti odnosnog suda. Okrivljenom se daje mogućnost da u određenom vremenskom roku imenuje advokata. Predsjedavajući sudija će postaviti branioca kojeg je imenovao okrivljeni osim ako postoje značajni razlozi da ne uradi tako.

ŽALBE

Aplikant se žalio da su u postupku u kojem je tražio obustavu daljeg izdržavanja kazne i preventivnog pritvora, domaći sudovi odbili da mu postave branioca po njegovom izboru, čime su mu uskratili efektivnu odbranu.

Aplikant je dalje naveo da je odluka Regionalnog suda o preventivnom pritvoru donijeta na osnovu neutemeljenog nalaza i mišljenja vještaka i mimo primjenjivih rokova vještačenja

Aplikant se pozvao na odredbe članova 1., 3., 4., 5., 6., 7. i 13. Konvencije i članova 3. i 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju.

PRAVO

A. Prigovor o propustu postavljanja branioca po vlastitom izboru

Kako aplikant navodi, sudovi mu nisu dozvolili da se efikasno brani uz stručnu pomoć po njegovom izboru u postupku povodom njegovog zahtjeva za obustavu izvršenja preostale kazne i preventivnog pritvora

Sud zapaža da se ovaj postupak više ne odnosi na "utvrđivanje ... krivične optužbe" protiv aplikanta u smislu sadržaja odredbe člana 6. stav 1. Konvencije, jer je krivična optužba protiv njega utvrđena kada je postala pravosnažna presuda Regionalnog suda Berlin od 12. septembra 1995. godine, a kojom je osuđen zbog počinjenog krivičnog djela silovanja (uporedi *Homann protiv Njemačke* (odluka), broj 12788/04, 9. maj 2007. godine, sa daljim napomenama).

Otuda, Sud nalazi da žalbu aplikanta treba razmotriti prema odredbi člana 5. stav 4. Konvencije, kojim se propisuje:

"Svako lice lišeno slobode ima pravo pokrenuti postupak u kome će sud hitno ispitati zakonitost pritvaranja i naložiti puštanje na slobodu u slučaju da je lišenje slobode nezakonito."

1. Sud će prvo ispitati da li je aplikant, kome je dana 12. septembra 1996. godine Regionalni sud Berlin izrekao presudu zbog krivičnog djela silovanja i odredio mu preventivni pritvor, bio ovlašćen da pokrene postupak u smislu člana 5. stav 4. da sud odluči o zakonitosti njegovog kontinuiranog pritvaranja.

Sud ponavlja da su prema članu 5. stav 4. Konvencije, pritvorena lica ovlašćena da pokrenu postupak za sudsku ocjenu zakonitosti pritvaranja u vrijeme pritvaranja, a i nakon toga, kada se periodično pojave nove okolnosti zakonitosti pritvaranja (vidjeti, *inter alia*, *Weeks protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 2. mart 1987. godine, stav 56., Serija A broj 114; *Iribarne Pérez protiv Francuske*, 24. oktobar 1995. godine, stav 30., Serija A broj 325-C; i *Benjamin i Wilson protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, broj 28212/95, stav 33., 26. septembar 2002. godine).

Sud zapaža da je aplikant u ovom predmetu naročito prigovora određivanju preventivnog pritvora nakon što je izdržao kaznu. Izvršenje preventivnog pritvora se nalaže ako Regionalni sud smatra da aplikant rizikuje recidivizam, usljed čega je još uvijek opasan za javnost (članovi 66. i 67. (c) stav 1. Krivičnog Zakonika, vidi gore Relevantno domaće pravo). Faktor opasnosti je protekom vremena podložan promjeni, i tokom pritvora aplikanta mogu nastati nove okolnosti zakonitosti tog pritvora. Stoga, slijedi da u fazi izvršenja kazne, kontrola koja se zahtijeva prema odredbi člana 5. stav 4. više nije element presude Regionalnog suda Berlin iz 1996. godine, kojom je aplikant osuđen, te da on ima pravo da sud odluči o zakonitosti njegovog preventivnog pritvora u razumnim vremenskim intervalima (uporedi, *inter alia*, *Thynne, Wilson i Gunnell protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 25. oktobar 1990. godine, stavovi 68. i dalje., 76, Serija A broj 190-A; *Stafford protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [GC], broj 46295/99, stav 87., ECHR 2002-IV; i *Homann*, gore citirano).

2. U pogledu iscrpljivanja domaćih pravnih sredstava, Sud dalje zapaža da je Apelacioni sud Berlin već odbacio zahtjev aplikanta da mu se postavi branilac B., i to pravosnažnom odlukom u postupku koji je prethodio ovome o kome je sada riječ. Može se, dakle, smatrati da je aplikant bio obavezan ishoditi odluku Federalnog Ustavnog suda o njegovoj pritužbi u pogledu ranijeg postupka, a što je on propustio da učini. Međutim sud zapaža da su u ovopredmetnom postupku svi domaći sudovi, makar djelimično, ponovo ispitali meritum žalbe aplikanta. U svjetlu principa ustanovljenih u svojoj sudskoj praksi (uporedi, npr., *Jalloh protiv Njemačke* (odluka), broj 54810/00, 26. oktobar 2004; i *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) protiv Švajcarske* (broj 2) [GC], br. 32772/02, stavovi 43., 45., ECHR 2009-...), Sud će stoga ispitati predmet pod pretpostavkom da se neiscrpjivanje domaćih pravnih sredstava aplikantu ne može staviti na teret.

3. U pogledu saglasnosti odbijanja domaćih sudova da postave branioca B. sa odredbom člana 5. stav 4., Sud ponavlja da za sudski postupak iz člana

5. stav 4. nije potrebno da se uvijek provodi uz iste garancije iz člana 6. stav 1. za parnični ili krivični postupak (vidi, *inter alia*, *Winterwerp protiv Holandije*, 24. oktobar 1979. godine, stav 60., Serija A broj 33; i *Svipsta protiv. Latvije*, broj 66820/01, stav 129., ECHR 2006-III (izvodi)). Međutim, u svjetlu dramatičnog uticaja pritvaranja na osnovna prava osobe o kojoj je riječ, postupak koji se vodi u smislu odredbe člana 5. stav 4. u pravilu takođe treba da u najvećoj mogućoj mjeri ispunjava osnovne uslove pravičnog suđenja, kao što je pravo na adverzni postupak (vidi, *inter alia*, *Schöps protiv Njemačke*, br. 25116/94, stav 44., ECHR 2001-I). Suština je da osoba o kojoj je riječ ima pristup sudu i mogućnost da se sama brani ili, gdje je to neophodno, u nekoj formi zastupanja. (vidi, *inter alia*, *Winterwerp*, gore citirano, stav 60.; *Megyeri protiv Njemačke*, 12. maj 1992. godine, stav 22., Serija A broj 237-A; i *Niedbala protiv. Poljske*, broj 27915/95, stav 66., 4. juli 2000. godine). Pravo na pravnu pomoć, ukoliko je neophodna, se zaista podrazumijeva pod suštinom adverzno postupka. (vidi *Lagerblom protiv Švedske*, br. 26891/95, stav 49., 14. januar 2003. godine).

Sud se dalje poziva na svoju praksu u smislu člana 6. stav 3. (c), koji daje ovlaštenje optuženom da ga brani branilac “ po vlastitom izboru”. Bez obzira na značaj odnosa povjerenja između advokata i branjenika, ovo se pravo ne može smatrati apsolutnim. Ono je nužno predmet izvjesnih ograničenja tamo gdje je riječ o besplatnoj pravnoj pomoći i takođe tamo - kao u ovom predmetu – gdje je na sudovima odlučeno da li interesi pravde zahtijevaju da optuženog brani branilac koga je ovaj imenovao. Prilikom postavljanja branioca, nacionalni sudovi moraju svakako voditi računa o željama optuženog, ali se preko njih može preći kada postoje valjani i dovoljni razlozi za stanovište da je to u interesu pravde (vidi *Croissant protiv Njemačke*, 25. septembar 1992. godine, stav 29., Serija A broj 237-B; *Lagerblom*, gore citirano, stav 54.; *Eurofinacom protiv Francuske* (odluka), broj 58753/00, ECHR 2004-VII (izvodi); i *Vozhigov protiv Rusije*, broj 5953/02, stav 41., 26. april 2007. godine). Slično tome, član 6. stav 3. (c) nije moguće interpretirati tako da obezbjeđuje pravo na zamjenu javnog branioca (vidi *Erdem protiv Njemačke* (odluka), broj 38321/97, 9. decembar 1999. godine; i *Lagerblom*, gore citirano, stav 55.). Sud smatra da se ovi principi *mutatis mutandis* primjenjuju na pravo na pravnu pomoć u postupku koji je predmet člana 5. stav 4.

Ispitujući da li su u ovom predmetu postojali valjani razlozi da domaći sudovi zaključeno da je u interesu pravde aplikantu bilo potrebno postaviti drugog branioca (K.) a ne onog kojeg je on imenovao (B.), Sud zapaža da je glavni razlog Regionalnog suda Berlin da postavi branioca K. umjesto branioca B., što je potvrdio i Apelacioni sud, bio taj što branilac B., za razliku od branioca K, ne obavlja praksu na području nadležnosti suda. Sud prihvata, kao što su i domaći sudovi naglasili, blizinu advokata njegovom pritvorenom klijentu, a da sud nije samo izbjegao dodatne troškove koji

uključuju postavljanje vanjskog branioca, već je značajno omogućio odgovarajuću odbranu i komunikaciju branioca sa njegovim klijentom i sudom. U skladu je sa granicama slobodne ocjene domaćih sudova da odlučuju da činjenica sjedišta advokata koje je više od 100 km udaljeno od suda i zatvora u kome je aplikant pritvoren, kao i činjenica da moderna sredstva komunikacije ograničenog dometa, ako uopšte, omogućavaju razmjenu informacija sa pritvorenikom, ipak onemogućavaju preduzimanje odgovarajuće odbrane u ovom predmetu. Ovi razlozi odgovaraju interesu pravde u ovom kontekstu, naročito što je odluku o određivanju preventivnog pritvora trebalo donijeti do 12. marta 2006. godine, te što je i aplikant htio da tu odluku dobije što prije.

Sud dalje zapaža da su domaći sudovi potvrdili da je u izuzetnim slučajevima pritvorenik ipak morao imati postavljenog vanjskog branioca, tj. ako je postojao čvrst odnos povjerenja između pritvorenika i tog branioca. Međutim, temeljem utvrđenja domaćih sudova, takav odnos nije postojao između aplikanta i advokata B., koji ga nikada prije nije branio i nikada ga nije lično sreo.

Štaviše, pred domaćim sudovima nije bilo nijednog dokaza da je branilac K., specijalizovana za krivično pravo, bila onemogućena da aplikantu pruži efektivnu odbranu. Ti sudovi su je smatrali ne manje iskusnom od advokata B u postupcima izvršenja kazne. Konačno, ništa nije ukazivalo da aplikant nije mogao imati povjerenje u advokata K., iz bilo kog posebnog razloga.

Obzirom na gorenavedeno, Sud smatra da su postojali dovoljni i valjani razlozi za domaće sudove da u interesu pravde nađu potrebnim postavljanje branioca aplikantu drugačijeg od onog koga je on imenovao. Tako postupajući, domaći sudovi nisu zanemarili pravo aplikanta na zastupanje, sadržano u pravu na pravični, adverzni postupak iz člana 5. stav 4.

Slijedi da je ovaj dio prijave očigledno neosnovan u smislu odredbe člana 35. stav 3. Konvencije i mora se odbaciti na osnovu odredbe člana 35. stav 4.

B. Ostali prigovori aplikanta

Aplikant se dalje žalio da je odluka Regionalnog suda o njegovom preventivnom pritvoru donijeta na podlozi nedovoljnog nalaza i mišljenja vještaka i uz zanemarivanje rokova vještačenja o pitanju da li mu je preventivni pritvor trebalo odrediti, tj. tek nakon što je već izdržao kaznu.

Sud zapaža da odluka o preventivnom pritvoru aplikanta prijave nije bila predmet nametnutih odluka domaćih sudova, a koje su predmet ove prijave. Stoga, ovaj dio prijave se mora odbaciti zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava, u smislu odredbe člana 35. stavovi 1. i 4. Konvencije.

Iz ovih razloga, Sud jednoglasno

Prijavu proglašava nedopuštenom.

Claudia Westerdiek
Registar

Peer Lorenzen
Predsjednik